

De wijnboer, de hotelier, de kunstenaar

De wijnboer, de hotelier, de kunstenaar

Fianna van Gogh

Eerste uitgave: oktober 2016

Schrijver: Fianna van Gogh

Coverontwerp: The Chandelier

ISBN: 9789402155082

© Fianna van Gogh

Hoofdstuk 1

Voor Julia Kasteleyn was het vanzelfsprekend dat een vrouw kiest voor haar eigen geluk en zichzelf zo snel mogelijk ontdoet van datgene of diegene die haar geluk in de weg staat. Die keuze was zo evident dat ze er nooit over nadacht, laat staan het onder woorden bracht, maar er direct naar handelde. Maar ondanks dat was het niet vreemd dat ze meer dan een jaar met Edwin Bax had samengewoond. Haar behoefte aan vastigheid was door omstandigheden van grotere invloed geweest op het maken van haar keuzes dan haar principes.

Vastigheid was een groot gemis in haar leven. Haar vader was werkzaam geweest bij de Nederlandse ambassades als expert in digitale veiligheid en samen met haar moeder reisde ze met hem mee van ambassade naar ambassade. Geboren in Amsterdam had ze vanaf haar tweede maand gewoond in diverse Noord-Afrikaanse landen van Marokko tot Egypte en Arabische landen van Syrië tot Oman en zelfs een half jaar in New Delhi, India.

Een prachtig leven, waar ze met trots en een gevoel van geluk op terug keek. Ze had veel meegemaakt en veel gezien in haar jonge leven. Maar elke droom kent zijn schaduw en voor Julia was dat de eenzaamheid die hoorde bij het voortdurende reizen en de onmogelijkheid om iets op te bouwen, dat niet na een paar maanden of hoogstens een paar jaar weer achter moest worden gelaten. Toen ze vanwege haar studie en het gelijktijdige pensioen van haar vader eindelijk voor langere tijd zou neerstrijken in haar vaderland, was haar verlangen naar het opbouwen van een eigen leven zo gegroeid, dat ze alles in het werk stelde om voor het eerst in haar leven een stevige basis te krijgen in de vorm van een vaste vriendengroep, haar studie, een baan en, zo hoopte ze hartstochtelijk, een vriendje.

Dat vriendje werd Edwin. Deze man vol ambitie, met een ietwat asymmetrisch gezicht, diepliggende ogen en een afgetraind lichaam door de vele uren die hij doorbracht in de sportschool, had ze ontmoet aan de finish van de Color Run in Utrecht, waar hij haar redde toen haar ogen vol zaten met kleurstof en ze tranend en rondtastend een uitweg zocht uit de menigte. Hij had haar bij de arm genomen en met een fles water haar ogen uitgespoeld. Toen uren later de roze waas voor haar ogen eindelijk volledig was weggetrokken, zat ze met hem op een zonnig terras aan de Oude Gracht te genieten van een glas witte wijn en linguine met zeevruchten. Ze was hem dankbaar voor zijn hulp en er ontstond een prille vriendschap. Maar Edwin kon haar schoonheid niet vergeten en wilde meer en na een lange periode van

hofmakerij zette ze haar twijfels opzij en wilde ze deze ambitieuze politieambtenaar wel haar vriend noemen.

Ze was hem nog dankbaarder toen haar ouders beiden overleden bij een skiongeluk en hij zich aanbood als haar steun en toeverlaat in die moeilijke tijd. Het lege huis van haar ouders, waar ze nog steeds woonde, maakte haar depressief en haar verdriet kon geen uitweg vinden tussen de muren vol herinneringen aan hun mooie tijden. Ze trok bij Edwin in, ondanks dat ze dat te vroeg vond na een half jaar verkering, maar ze wilde niet meer alleen zijn. Ze verkocht het huis en de meubels van haar ouders en liet alle persoonlijke spullen opslaan.

Maar nu, na bijna een jaar bij Edwin te hebben gewoond, vluchtte ze weg van hem. Zo ver als haar kleine autootje haar brengen kon en zo ongezien als mogelijk was in het wereldomvattende web van camera's, GPS en wifitracking. Haar opdringerige verlangen naar vastigheid was met overmacht verslagen door haar behoefte aan veiligheid. Ze kon op dit punt niets meer doen om hun verzwakte relatie te redden en om de liefde, als die er al was geweest, terug te brengen. Hij zou haar nooit gelukkig maken. En ze was hem niet langer dankbaar. Ze was nu bang voor hem.

Haar door haar vader zo geliefde oude Lada had tijdens haar reis niet aan snelheid ingeleverd, maar wel aan stilte. De wagen sputterde, rinkelde, rammelde, tikte, bromde en zoemde, en begeleid door de autogeluiden zong Julia ongegeneerd met de autoradio mee om de moed erin te houden. Haar autootje mocht het niet opgeven voordat ze haar bestemming had bereikt, ver weg van Edwin.

Met haar rechterhand reikte ze naar de wegenkaart. Omdat haar telefoon te traceren was had ze hem zo'n duizend kilometer geleden, langs de snelweg naar Hannover, gedumpt in een container bij een wegrestaurant. Sindsdien had ze de hoofdwegen vermeden en was verder gereden over B-wegen met behulp van een ouderwetse wegenkaart van 'Vive l'Europe' en niet met de vertrouwde routeplanner op haar telefoon.

In plaats van de snelste route te nemen van Amsterdam naar haar bestemming in Zuidoost-Frankrijk, had ze gekozen voor een enorme omweg via Hannover in Duitsland. Achttien uren was ze nu onderweg, terwijl een directe route met een goede auto, zonder pauzes, haar in tien uren rijden naar haar bestemming had kunnen brengen. Ze wilde de indruk wekken dat ze naar het oosten van Europa was vertrokken, zodat Edwin haar, via de sporen die haar telefoon had achtergelaten, op de verkeerde plaats zou zoeken. In Berlijn of in Polen. Maar niet in zonnigste deel van Frankrijk.

Ze wist dat Edwin er alles aan zou doen om haar te vinden. Met zijn baan bij de politie had hij toegang tot voldoende bronnen van informatie en haar telefoon zou zijn eerste middel zijn om haar locatie te achterhalen. En ook haar laptop zou haar locatie kunnen verraden, dat ze daarom had leeggemaakt en naar de kringloop had gebracht. Ook zou de verkeerspolitie haar kunnen vastleggen op film of foto. En natuurlijk de rekeningafschriften van de bank, om welke reden ze al haar geld in Nederland had opgenomen en in haar koffer had gestopt. Alleen haar spaarrekening had ze niet kunnen leeghalen; haar erfenis stond nog een jaar vast.

Ze had slechts twee uurtjes in haar auto geslapen op een parkeerplaats die omgeven was door hoge bomen, zodat ze geen last had gehad van de ochtendzon. Met een ontbijt van een paar broodjes van het benzinestation en een flesje water was ze verder gereden, in de hoop een paar uur later op de plaats van bestemming aan te komen.

De keurig ingedeelde omgeving van Nederland leek in niets op de grillige heuvels en groene bergen van Zuidoost-Frankrijk, met haar statige wijngaarden en haar golvende velden, die die zomer vol zouden komen te staan met lavendel, graan, koolzaad en maïs. De laatste honderden kilometers had ze eindelijk het gevoel gekregen dat Nederland ver weg was en dat stemde haar hoopvol. Hoopvol dat haar plan om niet gevonden te worden door Edwin en om voorgoed uit zijn leven te verdwijnen zou lukken. Hij kon nu niet meer weten waar ze was.

Julia legde de kaart op haar stuur en probeerde al rijdende over de slingerende weg langs de bergwand te achterhalen wat haar route verder was. Het zou niet ver meer zijn.

Het was pas de laatste dag van februari, maar de zon brandde fel op de voorruit en scheen recht in haar ogen. Het was een verrassend warme vroege lente en de winter was al vergeten, kort als hij was geweest. Ze mistte haar zonnebril, die ze was vergeten mee te nemen. Ze was een aantal maal gestopt om te tanken, maar zonnebrillen had ze zo vroeg in het jaar nog niet gevonden bij de tankstations.

Met samengeknepen ogen keek ze meer op de kaart dan op de slingerende weg langs de glooiende bergrug, haar handen om het stuur en de landkaart heen gevouwen. Ze zag nog net op tijd de kleine tractor die de weg overstak. Met een gil gooide ze haar stuur om, terwijl ze haar lange benen strekte en hard op de pedalen trapte. In een schuine bocht vloog de Lada met een lichte draai de ondiepe greppel in naast de wijngaard. Net op tijd wist ze de auto te stoppen, vlak voor een paar grote loofbomen die het einde van de wijngaard markeerden.

Snel zette ze haar auto uit. Ze zat even geschrokken voor zich uit te staren naar de nog kale takken van de bomen voor haar auto, checkte zichzelf en constateerde dat ze gelukkig niet gewond was en dat de auto zonder botsing tot stilstand was gekomen.

Dan werd het portier naast haar opengerukt. Een paar gespierde armen doken de auto in en ze rook een lichte warme geur van gras, druiven en hout, terwijl een hand naast haar middel greep. Haar gordel werd losgemaakt en voor ze het wist werd ze als een kind aan haar bovenarmen de auto uitgetild en een paar meter verderop weer neergezet. Een paar lichtgroene ogen onder dikke lange wimpers namen haar van top tot teen bezorgd op. Om vervolgens snel te veranderen in een boze blik.

"Waar ben jij mee bezig? Kaart lezen en auto rijden tegelijk? In de bergen, waar je de weg niet kent? Je had jezelf wel dood kunnen rijden!"

Ze schrok van zijn donkere strenge stem en schoot daardoor onmiddellijk in de tegenaanval. "Het spijt me dat ik je liet schrikken, maar ik ben prima in orde. Vriendelijk ook, dat je daar even naar vraagt. Ben je altijd zo charmant?" Ze wreef over de afdrucken van zijn handen op haar armen, verbaasd dat hij haar zo snel uit de auto had weten te tillen.

"Je reed ook veel te hard op die bocht af. Je gaf me niet eens kans om je aan te zien komen! Altijd remmen voor een bocht, dat staat je vast nog wel bij van je rijlessen."

Julias gezicht betrok van verrast naar beledigd. Ze had net een lange rit achter de rug in de hoop om voorgoed van een vervelende vent af te zijn. En nu bleek de eerste kerel die ze in Frankrijk sprak ook zo'n eikel te zijn die zijn frustraties op haar afreageerde.

Ze sloeg haar armen over elkaar. "Het was niet mijn rijstijl, maar jouw domme gedrag. Plotseling oversteken van de weg! Je moet niet achter een bocht oversteken, of ben jij dat van je rijlessen vergeten!"

"Die uitrit zit daar al tientallen jaren. En ik kom van rechts. Anticiperen, dame."

"Van een uitrit, ja. Dus moet je wachten! Dit ligt niet aan mij, maar aan jou."

"En dus knal je bijna tegen een rij bomen op. Voorrang moet je krijgen, niet nemen!"

"Ik zag je toch op tijd? Ik heb je toch niet geraakt? Dat ik wat haastig parkeer in de berm, wil nog niet zeggen dat ik niet weet wat ik doe."

Julia beseftte dat ze nog niet bekomen was van de schrik en dat haar benen zacht trilden onder de ontspanning van haar spieren. Ze had zich echt bijna doodgereden en ze had ook niet opgelet. Het was een geluk dat de remmen van de Lada het niet begeven hadden.

De man nam een stap terug en bekeek haar opnieuw. Julia nam nu ook de tijd om hem op te nemen. Hij was een jaar of dertig, misschien een paar jaar ouder. Groot en breedgeschouerd als hij was keek hij over haar heen en ze was zelf, met haar één meter achtenzestig, niet lang maar ook niet klein. Zijn overhemd hing open en toonde zijn buikspieren onder een licht behaarde borst. Aan zijn gebronsde uiterlijk kon ze zien dat deze man zijn leven leidde in de open lucht, maar dat had zijn aardse geur al aan haar verraden.

Met de zonnige wijngaard op de achtergrond was hij beslist de beste reclame die Frankrijk voor het toerisme wensen kon. Zijn krachtige lichaam en zijn gezicht, met de brede kaaklijn en zijn ietwat verwilderde dikke bos donkerbruin haar was onbetwist een betere toeristenlokker dan de met alpinopet bedekte sjokkende fransoos met stokbrood onder zijn arm.

Zijn blik liet haar los en hij keek opzij naar haar auto. Julia had zijn goedkeuring al niet gekregen, maar haar autootje kreeg het nu helemaal slecht. Zijn blik werd zowaar nog donkerder. Zijn arm zwaaide een gelaten gebaar.

”Met een stokoude Lada vanuit Nederland over de binnenwegen door Frankrijk rijden. Het ziet er inderdaad naar uit dat je weet wat je doet, ja. Wie laat jou zo van huis vertrekken? Die auto valt op het zicht al bijna uit elkaar! Daar ga je toch geen honderden kilometers mee rijden?”

“Er is niets mis met mijn auto”, loog ze.

Hij vervolgde zijn tirade alsof hij niet onderbroken was. “Ben je er wel eerst mee naar de garage geweest? Vast niet, want de monteur had hem ogenblikkelijk omgeruild voor een grasmaaier. Daar kom je net zover mee.”

Alweer een aanval. Julia begon nu echt geïrriteerd te raken. Alsof zij zelf niet wist dat dit niet de juiste auto was voor zo'n lange tocht! De Duck tape hield de lampen op hun plek en voor de grap had ze op het grootste sterretje op de voorruit een pleister geplakt. Kon hij zelf niet bedenken dat ze geen andere keuze had gehad?

”Kennelijk heb jij geen avontuurlijke geest en kan je je niet voorstellen dat er ook mensen zijn die het met minder kunnen doen dan met het laatste model Cherokee. Een echte chauffeur neemt deze wegen ook met een Lada. Hij mag dan oud zijn, hij rijdt nog prima en als het moet, rijd ik ermee door tot Dakar.”

Dat was meer dan overdreven. Ze had de auto de laatste honderden kilometers steeds aan moeten vullen met koelvloeistof, om hem niet oververhit te laten worden. Hij had minstens tien jaar stil gestaan in een vochtige schuur. De accu was haastig door haarzelf geplaatst en

nieuw, maar de rest was klaar voor de sloop. Om precies te zijn, hij was zelfs geschorst... ze mocht er de weg niet eens mee op. Ze wist precies wat voor risico's ze liep, maar ze had geen keuze gehad. En toch was ze, ondanks dat, zo stom geweest om niet op de weg te letten.

Hij boog licht voorover en keek haar sceptisch aan. "Oud? Hij ziet eruit alsof hij al jaren niet meer de weg op mag. Rijd je ermee over de binnenwegen, met de bedoeling hem te dumpen, ergens in een ravijn?"

Hij sloeg de spijker op de kop. Ze wilde hem inderdaad aan het einde van haar reis dumpen. Al had ze zich er geen ravijn bij voorgesteld, maar eerder een afgelegen bos, met zachte grond en voldoende takken om hem voor lange tijd ongezien te begraven.

Julias mond viel open maar ze kon geen weerwoord bedenken voordat hij smalend verder ging. Hij liep naar de auto en bekeek hem van binnen en van buiten. "Wat is het, je vluchtauto? Heb je een bank overvallen en probeer je nu weg te komen? Dan had je beter iets snellers kunnen kiezen. Zitten die tassen op je achterbank vol met buit? Moet ik de politie op de hoogte stellen of heb je iets van zwijggeld voor me, zeg, tien procent?"

Hij begon nu de spot te drijven met haar. Maar voor ze kon reageren ging hij verder, nu weer met normale stem.

"Avontuurlijk of niet, ik had jou in die auto nooit laten vertrekken. En ik had je zeker niet toegestaan om daarmee door deze streek te gaan rijden. Weet je wel hoe verraderlijk de wegen hier kunnen zijn?"

Ze trok haar wenkbrauwen op, alsof ze hem vond overdrijven. De weg zag er prima uit. Tijdens haar vele reizen had ze wel geleerd dat een stevig ogende weg elk moment anders kon worden, zoals de modderwegen door de bergen van Tunesië bij regen. Maar dit was een verharde weg tussen de gecultiveerde bergen van Frankrijk.

De man was kennelijk op dreef en vervolgde zijn betoog. "Het is nu warm en droog, maar er zijn voorjaarsbuien voorspeld voor vanavond en die zijn hier meestal niet mals. De banden van je auto zijn absoluut niet opgewassen tegen de modder en de gladheid die je hier dan hebt."

Ze moest oppassen niet naar de grond te kijken als reactie op zijn vaderlijke stem. Dat zou hetzelfde zijn als toegeven dat hij gelijk had.

"Ik raad je aan voor vanavond een slaappleats te vinden en morgen niet te rijden. Als je naar de radio hebt geluisterd, dan weet je dat er flinke regen komt. Of spreek je geen Frans?"

"Ik spreek vloeiend Frans, waarschijnlijk beter dan jij", antwoordde ze hem in het Frans. Ze sprak ook Nederlands, Duits, Arabisch, Spaans en Engels. Ze besepte nu pas dat ze

Nederlands spraken tegen elkaar, daar, midden in het zuidoosten van Frankrijk. Hij met een zacht Frans accent, zij met een licht Engels accent, als gevolg van jaren les op de internationale school. Ze bedacht zich dat haar kentekenplaat haar verraden had en dat hij daarom Nederlands met haar sprak. Maar hoe kwam het, dat deze Fransman Nederlands sprak? Ach, wat maakte het ook uit. Ze wilde verder met haar reis.

“En nou is het wel genoeg geweest met je. Ik heb wel wat anders te doen dan naar je tirade te luisteren. Je kletst maar verder tegen je tractor. En maar maak je maar geen zorgen, ik ben een échte Hollander en die laten zich niet kisten door een regenbuitje.”

'Echte Hollander' was wat overdreven nu ze op weg was naar haar 31e woonadres in haar leven in weer een ander land. Ze had amper vijf jaar in Nederland en meer dan twintig jaar in andere landen had gewoond. Maar haar wortels waren Nederlands en haar ouders ook, dus hij moest het er naar mee doen. Ze draaide zich om op haar tenen en liep terug naar haar auto. In stilte schold ze de man uit voor grote bemoeial. De dominante en betweterige houding van deze ruwe kerel kon ze niet uitstaan. Van dominante mannen zoals Edwin had ze nu wel genoeg gehad en deze, zij het zeer aantrekkelijke eikel kon opvliegen. Start alsjeblieft, smeekte ze de auto in stilte. En starten deed hij. Nee, aan de accu mankeerde niets. Maar de uitgesleten banden van de auto kregen geen grip op de ongelijke grond, waardoor er niets gebeurde, hoeveel gas ze ook gaf.

De man liep naar de voorzijde van haar auto en riep dat ze de auto in z'n vrij moest zetten. Hij boog zich en duwde de auto achteruit de weg op, zonder zichtbare inspanning. Nu moest ze wel iets aardigs zeggen, hij had haar tenslotte geholpen. Natuurlijk kon het raam niet open, het hendeltje was afgebroken. Dus opende ze de deur en stak haar hoofd naar buiten.

"Bedankt."

Hij wees met zijn arm in de richting waarheen ze ging. "Neem de volgende afslag naar rechts, dan kom je in het dorp. Boven het café kan je overnachten en ze serveren er prima maaltijden. Ernaast is de garage van Jean. Hij verkoopt ook tweedehands auto's, wellicht een goede bestemming voor een deel van je buit", trapte hij haar na.

De man draaide zich om en liep terug naar zijn tractor. Het knetterende geluid van haar uitlaat was hem waarschijnlijk ook opgevallen en met gloeiende wangen van vernedering gaf Julia gas en reed weg.

Een paar honderd meter verderop parkeerde ze de auto om in alle rust het laatste deel van haar route te bestuderen. Dat viel niet mee, omdat de kaart precies op de plek waar ze moest

zijn was gescheurd door haar plotselinge manoeuvre met de auto om de tractor van die ongelikte beer te ontwijken. Wat een verschil was die man met de charmante en goedgeklede Duron, de man bij wie ze had gesolliciteerd en waar ze nu naar op weg was.

Nog maar een paar dagen geleden had ze online een advertentie gevonden voor een gastvrouw bij Chateau Vallée Saint Boëlle in Frankrijk. Ze had gebeld en vervolgens vanuit de stadsbibliotheek geskypet met de manager voor een eerste gesprek. Toen Duron de Sévigné op het beeldscherm verscheen kon ze in eerste instantie niet geloven dat zo'n jonge knappe man een chateau bezat en personeel zocht. Ze had een man verwacht van middelbare leeftijd, in overhemd en pantalon en met een buikje als getuige van het goede Franse leven, maar aan dat stereotype beeld voldeed hij in het geheel niet. Ze had zichzelf tot de orde geroepen: hoe kon iemand als zij, die zoveel van de wereld had gezien en een variëteit aan mensen had ontmoet, toch nog zo'n vooroordeel hebben?

Ze bespraken de baan en haar werkverleden en ze had hem laten horen dat ze haar talen sprak. Ze had hem voorgesteld om langs te komen, wat hij een prima idee vond. Als het werk en de plek haar bevielen, dan kon ze direct aan een proeftijd van drie maanden beginnen. Haar CV had ze hem voorafgaand aan het gesprek gemaïld. Duron was geïnteresseerd in haar opleiding tot event manager, maar was nog nieuwsgieriger naar haar ervaringen geweest buiten haar opleiding en werk.

“Dit is geen reguliere baan”, had hij haar gewaarschuwd. “Dit is een nieuw leven, een nieuw thuis en zelfs een nieuwe familie.” En dat was precies wat ze graag wilde.

Julia wilde niets liever dan helemaal opnieuw beginnen. Nu haar ouders waren overleden, haar studie afgerond en haar relatie met Edwin een mislukking was gebleken was er niets meer dat haar ergens hield. Geen huis, geen familie. Ze had geen baan of verenigingsleven. Geen vriendenclub die vanaf de basisschool was opgebouwd. Ze had overal ter wereld kennissen, die ze had leren kennen op de vele internationale scholen die ze had bezocht. Maar geen één bleef bij haar voor langere tijd, waardoor ze zich aan niemand had kunnen hechten. Zelfs niet tijdens haar studie, omdat ze een half jaar in Amerika stage had gelopen en een half jaar in Australië lessen had gevolgd. Die vrienden die ze tijdens haar studie in Nederland had gehad waren inmiddels allemaal hun eigen kant op gegaan.

Niet dat ze dat erg vond. Ze had een geweldige jeugd gehad vol interessante mensen en een prachtig leven, gevuld met avontuur en bijzondere ervaringen. Maar de behoefte aan rust en een plek, waar ze zich eens echt thuis kon voelen bleef aanwezig. Ze droomde van een regelmatig leven tussen de seizoenen van het jaar. Koffers die op zolder bleven tot de

vakantie en niet als verhuisdozen paraat stonden. Een tuin die elk jaar mooier werd en waar ze elk jaar met smart zou wachten welke planten zouden opkomen en of de bloei beter zou zijn dan het jaar ervoor. Een vaas op tafel, gevuld met verse bloemen, week na week. En vrienden die elke verjaardag opnieuw langs kwamen, om desnoods in een kringetje rond de koffietafel te zitten.

Maar ze besepte dat de plek waar ze nu naartoe reed ook niet het verlangde thuis zou worden. De proeftijd zou misschien de uiterste periode zijn dat ze kon blijven. Ze hoopte op meer, maar de angst dat Edwin haar zou vinden was groot. Drie maanden. Of misschien toch iets meer. Een half jaar, hoopte ze, dan zou ze verder moeten reizen. Maar drie maanden was beter.

Ze vulde voorzichtig de koelvloeistof van haar auto nog een keer bij, stapte weer in en reed verder. De afslag naar het dorp reed ze voorbij en vijf kilometer verderop vond Julia haar bestemming.

Ze passeerde de stenen poort die aan het begin van een grote, ovale oprijlaan stond en reed, tegen de klok in, in slakkengang over het zachtgele grind langs een grote schuur en een rijtje kleine maar trotse arbeidershuisjes. Aan de andere zijde van de oprijlaan telde ze vijftien in siersteen opgetrokken paardenboxen, waar zes paarden nieuwsgierig over de onderdeuren van hun boxen naar haar auto keken.

Recht tegenover de toegangspoort stond het chateau, een fier en sfeervol gebouw dat bestond uit verschillende delen die, aan de bouwstijlen en gebruikte materialen te zien, gebouwd waren in verschillende tijdperken.

Verbonden door een poorthuis met halfronde deuren bestond het chateau uit twee grote woonhuizen van drie etages hoog, het linkse gebouw in vlakke witte stenen en het rechtse gebouw, dat veel ouder leek, in onregelmatige gele stenen opgetrokken. De grote stenen, de hoge ramen en de imposante schuine daken gaven het geheel een robuust maar romantisch uiterlijk. Er stond een hoge ronde toren, dat haar heel oud leek, aan de rechterzijde van het gele gebouw, waaraan aan de andere zijde een serre was gekoppeld, dat nog net zijn sierlijke hoge glazen dak uitstak boven de begroeiing.

Ik heb op veel bijzondere plaatsen gewoond, maar nog nooit zó mooi, dacht Julia. Ze had in moderne villa's, monumentale stadswoningen en luxueuze appartementen gewoond. Maar geen van die huizen had haar zo welkom geheten als dit oude kasteeltje, dat een optelsom was van een lange geschiedenis. Een toonbeeld van standvastigheid en huiselijkheid, bedoeld

om vele generaties lang een familie een thuis te bieden. Een huis dat steeds met haar bewoners en hun behoeften was meegegroeid.

Julia stuurde haar auto naar de voorzijde van het gebouw. Daar kwam de auto uitgeput tot stilstand. Blij haar benen te kunnen strekken liep ze het rommelige grasveld op dat werd omcirkeld door de oprijlaan.

Het leek alsof niemand haar komst had opgemerkt. De ramen van het chateau waren leeg, net als de ruimte om haar heen. Snel maakte ze hier gebruik van en ze viste één van haar nettere jurken uit de achterbak van haar auto en wisselde van kleding. Haar gympen verruilde ze voor sierlijke ballerina's. Haar lange golvende goudbruine haar vol wispelturige slagen vlocht ze vast. Ze draaide de autospiegel bij en accentueerde haar ogen met mascara en haar volle lippen met een beetje lippenstift. Als laatste ging ze in de auto zitten en werkte de camouflagemake-up bij op haar hals, haar hand, arm en haar onderbeen, zodat de blauwe plekken niet zouden opvallen. Daar was ze inmiddels erg vaardig in geworden.

Tevreden keek ze zichzelf aan. Ze was gelukkig behept met een aantrekkelijk uiterlijk en haar gezicht vertoonde nauwelijks sporen van de vermoeidheid die ze voelde. Omdat haar ogen iets groter waren dan gemiddeld en ze nooit kringen onder haar ogen had zag ze er, als altijd, wakker en monter uit en was het niet te zien dat ze eigenlijk te moe was voor een sollicitatie.

Ze was nog maar net gereed toen een oudere man met een hark het poorthuis door kwam en haar opmerkte. Ze vroeg in het Frans naar de beheerder van het chateau en legde uit dat ze vanwege een sollicitatie kwam. Hij bracht haar via een smal paadje tussen de begroeiing naar de ingang van de serre.

Hoofdstuk 2

“Monsieur, ceci est Julia” stelde de tuinman haar kort voor en hij vertrok weer naar buiten, haar achterlatend.

Ze was terecht gekomen in een aanzienlijke oase van groene planten en tropische bomen, onder een hoog dromerig dak van glas en smeedwerk. De serre was toe aan een opknapbeurt en op sommige plekken was het glas vervangen door een houten plaat, maar de sfeer was ondanks dat betoverend. Haar ogen volgden de kleurrijke oude tegelvloer, die werd afgewisseld met gemetselde plantenbakken en losstaande potten, gevuld met talloze soorten planten. Tussen een paar tropische bomen, die metershoog reikten en bijna het dak raakten, stond een schilder achter zijn ezel, verstopt achter een doek en omringd door tafeltjes vol tubes verf en potten met kwasten en penselen.

“Julia? Ik dacht dat je Jolie heette. Je bent wel laat”, zei een stem in het Frans, van achter het schilderij. Laat? Ze had geen tijdstip afgesproken. Alleen maar dat ze vandaag zou langs komen.

“Wacht even, alsjeblieft, één moment, dan kom ik je zo je plaats wijzen.”

Hij keek niet naar haar, maar een kwast wees langs het doek naar een plek achter haar, waar een etalagepop zat op een stoel, gekleed in een jurk met een bladerrijk patroon en omgeven door een aantal hoge planten, zodat de pop leek op te gaan in de omgeving.

Het kwartje viel. “Ik kom niet om te poseren, ik kom voor mijn sollicitatie”, legde ze uit. Ze genoot ervan om weer Frans te spreken. De zangerige reeksen van woorden stemden haar altijd vrolijk en ze had er plezier in de zinnen op te bouwen in de zachte klanken.

Haar hart sloeg een paar slagen over toen hij tevoorschijn kwam. Een paar intense donkerbruine, bijna zwarte ogen onder een donkerbruine golvende haardos, haastig gevangen in een volle staart, verschenen vanachter het doek. Zijn mond omvatte het handvat van een penseel dat gedoopt was in groene verf. Zijn volle rode lippen presenteerden zich nog beter, toen hij langzaam het penseel uit zijn mond nam en neerlegde. Tussen de vingers van zijn andere hand hield hij nog twee penselen vast.

Hij nam haar langzaam op, van haar voeten tot haar gezicht, alsof hij elk detail van haar lichaam beoordeelde. Hij liet zijn ogen rusten, eerst op haar glimlachende mond en vervolgens op haar groene ogen. Hij deed een stap opzij, waardoor hij nu helemaal zichtbaar was. Deze slanke, verrukkelijke man, met zijn gespierde schouders en armen die uit zijn te

ruime shirt staken, zijn opgerolde linnen broek en ontblote voeten versierd met verfspetters, was helaas niet de man met wie ze had afgesproken.

“*Non*. Jij komt om te poseren” zei hij, overtuigd van zichzelf. Ze schrok uit haar gedachten, die ver afgedwaald waren van haar sollicitatie en geheel gericht waren geweest op zijn lichaam. Ze deed een paar stappen naar voren, dichterbij de mooi gevormde lippen waar ze zich nu onbewust op concentreerde, zodat ze steeds zachter en voller leken te worden.

“Je vergist je, ik kom echt niet om te poseren. Ik heb een afspraak met Duron, vanwege de advertentie voor een gastvrouw. Jullie zoeken toch een gastvrouw?” Haar ogen richtten zich gelukkig op tijd weer op zijn ogen.

De schilder legde zijn spullen zorgvuldig neer en pakte haar zacht bij haar arm. “Je bent het perfecte model hiervoor.”

Ze keek naar het schilderij waar hij haar heen dirigeerde. Ze zag een achtergrond van groen gebladerde en in het midden zat een vrouw die, gehuld in een evenzo groen gebladerd gewaad, met de ellebogen op de knieën, het gezicht steunend op haar handen, vanaf een stoel naar de kijker gericht was. Alleen het gezicht en het haar van de vrouw ontbraken nog.

“Ze heeft geen gezicht.”

“En dat is precies waarom jij hier bent. Zit”, zei hij en hij dirigeerde haar naar de stoel, waar hij de pop van de stoel haalde en haar neerzette. Daarna duwde hij haar lichaam met zacht dwingende bewegingen in de juiste houding. “Wees niet bang, ik ben snel”, zei hij, “je bent precies wat ik zoek voor deze opdracht.”

Ze wilde protesteren, maar raakte van haar apropos door zijn aanrakingen. Zijn vingers raakten haar gezicht lichtjes aan, voelend naar haar gezichtsvormen. Hij bekeek haar gezicht intensief en dacht na. “Ach *madame*, jouw gezicht verbergt meer dan ik nu kan zien.”

Peinzend deed hij een stap achteruit. “Ik dacht zojuist dat je ogen groen zijn”, zei hij vertwijfeld. Hij draaide zich om en liep weg, om vervolgens terug te komen met een schaal ijsblokjes en een doek. “Blijf stil zitten”, gebod hij.

Hij ging op zijn hurken voor haar zitten. Ze wilde protesteren toen ze door had wat hij wilde doen, maar hij was haar te snel af. Met een ijsblokje trok hij een spoor over haar gezicht en koelde haar huid, die tijdens de lange autorit door de zon verhit was. De plotselinge afkoeling deed haar rillen.

“Sluit je ogen, zei hij. Door het verfrissende gevoel en de onverwachte intimiteit, die ze niet onprettig vond, besloot ze te doen wat hij haar vroeg.

Hij liet het ijsklontje langzaam over haar ogen gaan en schilderde daarmee zacht haar gezicht, haar oren, haar hals, tot ze afgekoeld was, met kippenvel over haar hele lichaam. Ze had niet eerder geweten zich tegelijkertijd verfrist en verhit te kunnen voelen. Ze keek op, recht in de diepe donkerbruine ogen van ...

“Wie ben je eigenlijk?” vroeg ze, een lichtelijk in trance door de wrijvende bewegingen over haar huid.

De brede lippen openden zich in een grote grijns, waarbij zijn regelmatige witte tanden tevoorschijn kwamen. Een minuscuul spatje groene verf hing in zijn korte baard, en Julia kon het niet laten haar vingers ernaar toe te brengen om het weg te vegen. “Verf”, mompelde ze verontschuldigend.

“Amoux, prettig kennis te maken”. Hij pakte haar opgeheven hand en kustte haar uitgestoken vingers, een nieuwe tinteling op haar huid achterlatend. “Nu is jouw gezicht meer open en wakker, meer stralend. Blijf zitten.” Hij pakte een tissue en depte haar gezicht voorzichtig om het laatste water te verwijderen. Dan liep hij naar zijn ezel en pakte nieuwe penselen en, na wat verf te mengen, begon hij haar gezicht te schilderen.

Julia besloot dat weerstand kennelijk geen zin had en nam een gelaten houding aan. Amoux... ze had die naam eerder gehoord, maar ze kon hem niet plaatsen. Zijn uiterlijk kwam haar ook bekend voor. Was hij niet de man... ze wist zeker dat ze zijn naam kende. Haar ogen dwaalden af, zoekend in haar geheugen.

“Blijf me aankijken, precies zoals je deed.”

Dat was niet moeilijk, nu de ogen van Amoux haar fixeerden. Zijn lange wimpers waren fascinerend, op en neergaand tussen het palet, haar gezicht en het doek. Hij werkte geconcentreerd door. Het was frustrerend niet te kunnen zien hoe haar gezicht op het schilderij tot stand kwam.

In de stilte dat Amoux doorwerkte kwam Julia tot rust. De frisse groene geuren van de serre en de stilte van de omgeving deden haar hartslag en haar ademhaling vertragen. Ze voelde hoe stijf en moe haar lichaam was van de afgelopen reis. Ze had doorgereden, vol adrenaline en vol verlangen te verdwijnen uit haar oude leven en te beginnen aan een nieuw hoofdstuk van haar bestaan. De kronkelige Franse B-wegen hadden haar voortdurend alert gehouden en ze had uren aan één stuk doorgereden, alleen stoppend om te tanken of de koelvloeistof van de auto aan te vullen. Haar korte slaappauze die ochtend was lang niet genoeg geweest om alle emoties te verwerken van de afgelopen week. Nu ze op de plek van bestemming was

aangekomen, moest ze extra haar best doen om wakker te blijven. Pas na het sollicitatiegesprek mocht ze moe worden. Tot dan moest ze fit blijven.

Ze begon de tijd en de rust te vinden om de man voor zich te bekijken. Hij leek in niets op haar ex, met wie ze nu geneigd was elke man te vergelijken. Edwin had op het laatst een gespannen houding gehad en een nors uiterlijk. Edwin was maar iets langer als zij en had zijn blonde haar kort geknipt gedragen. Zijn kleding was altijd onberispelijk op elkaar afgestemd en zijn net gepoetste schoenen waren voor hem heel belangrijk. De man die nu voor haar stond leek op het eerste gezicht een bohemien, met zijn blote voeten en linnen broek. Maar zijn donkere glanzende haar, stralende gebit en zijn getrainde lichaam vertelden een ander verhaal van sport en discipline, waar hij waarschijnlijk zijn uren mee vulde als hij niet schilderde.

De intensiteit van zijn blik, naar haar en weer terug naar het doek, zijn karakteristieke neus en zijn lichtbruine huid gaven hem eerder een Arabisch dan een Frans uiterlijk. Zijn bewegingen waren soepel, bijna zoals een danser bewoog. Hij leek goed te weten wat hij deed en werkte hard door.

Na een half uur nam Amoux een stap terug om vertwijfeld naar het doek te staren. Julia zat nu volledig ontspannen op haar stoel, haar gezicht leunend op haar handen, en leek vergeten te zijn waarom ze hier ook al weer was.

“Je bent perfect voor dit doek, maar er ontbreekt iets in je gezicht.” Hij keek haar zoekend aan en legde zijn penselen neer. Met een trage stap naderde hij haar, boog voorover en nam haar gezicht in zijn handen.

Julia hield haar adem in. Al had ze gewild, dan nog had ze in haar ontspannen toestand de alertheid niet gehad om zijn kus te weigeren. Zijn volle zachte lippen omsloten haar mond. Zijn onderlip duwde haar lippen zachtjes uiteen en hij nam haar bovenlip tussen zijn tanden en zoog hem zachtjes naar binnen, om snel weer los te laten. Rustig duwde hij zijn tong in haar mond, om haar voor het eerst kennis te laten maken met een echte Franse kus van Franse bodem.

Zijn tong beroerde de achterzijde van haar tanden en baande zich vervolgens een weg verder haar mond in. Toen hij haar tong vond, kon ze een zucht van genot niet tegenhouden. Zijn handen omvatten haar hoofd en trokken haar nog verder naar hem toe en ze stapte automatisch van de stoel af en ging staan. Hij duwde zichzelf naar voren, tot ze, tot haar verrassing, zijn erectie tegen haar onderbuik voelde bewegen. Hij legde een hand in haar rug en nam in één beweging alle ruimte tussen haar en zijn stevige lichaam weg.

Haar armen hingen als gelaten langs haar lichaam, overmand als ze was door zijn onverwachte kus. Haar ogen hadden zich al gesloten, overmand door de opwinding die door haar lichaam rolde. Zijn lippen speelden een betoverend spel met de hare. Zijn andere hand bewoog van haar gezicht naar beneden, langs haar hals, verder naar beneden, waar hij zijn vingers richting haar tepel stuurde.

Toen hij haar daar raakte, kwam haar verstand vlammen terug. Het riep haar dat ze deze man nog amper een uur geleden ontmoet had, nauwelijks had gesproken en dat het niet door de beugel kon om hem dit te laten doen. En dat het zeker niet slim was voor een vrouw die voorlopig helemaal geen man wilde. En al helemaal niet verstandig omdat ze voor een baan kwam.

Maar de penetratie van zijn zoete maar dwingende tong en de belofte die zijn vingers nu over haar borst uittekenden zorgden ervoor dat ze nog even niet protesteerde en het finale moment met tienden van een seconde uitstelde. Tot hij zachtjes in haar tepel kneep. Toen duwde ze haar lichaam van hem af en ging weer zitten, hijgend naar adem en met haar handen om de leuning van de stoel geklemd.

Hij bekeek haar met ogen die verwarring toonden. Hij hijgde, net als zij, en nam een stap achteruit. "Dit is goed. Dit is heel goed. Blijf zitten meisje en kijk me aan." Hij nam zijn penselen weer op en begon gehaast te schilderen.

Julia was verward. "Wat was dit?"

Hij concentreerde zich nu weer op het doek en haar gezicht, alsof er geen onderbreking in zijn werk was geweest. "Je was veel te ontspannen en ik wilde juist de passie zien in je gezicht. Dat straalt je nu uit. Je gezicht lijkt wel licht te geven en je huid glanst. Je lippen, met de kleur van karmijnrood, vol verlangen naar meer. Je huid met de kleuren van het zomerse strand. Je ogen, die net nog staalgrijs waren zijn nu stralend blauw. Je hele gezicht is open en ontvankelijk en vol verlangen. Zit stil, petit amour."

"Je kuste mij vanwege een paar kleuren?" vroeg Julia verontwaardigd. "Je kust mij zo, op die manier, vanwege een schilderij?! Vergeet je niet iets? Bijvoorbeeld, dat het niet normaal is om iemand zomaar te kussen? Doet het er niet toe wat ik ervan vind, of zie je me alleen als een schildersobject?" Ze werd nu toch zowaar boos, ondanks het heerlijke gevoel dat hij haar had gegeven. De tweede keer vandaag al, dat een mooie man haar wist kwaad te maken. Was dit soms gebruikelijk bij Franse mannen?

Hij keek haar recht aan. "Wordt nou niet boos, Julia. Ik heb je wel degelijk opgemerkt. En dat weet je."

Ze bloosde, bij de herinnering van zijn erectie tegen haar buik. Hij hervatte zijn werk, blij met wat hij gezien had en nu vast wilde leggen. "En ik beloof jou, en mezelf, dat mijn volgende kus niet zal eindigen totdat je tot je diepste kern weet hoezeer ik je heb opgemerkt." Een zelfvoldane glimlach trok over zijn gezicht.

Ze wilde protesteren, opstaan en weglopen. Maar hij was haar voor. "Blijf stil zitten, alsjeblieft, het duurt nog maar kort. Daarna mag je me ervan langs geven." Hij glimlachte verontschuldigend naar haar, voordat hij aandachtig verder ging met zijn werk.

Zijn woorden sloegen haar stil, maar haar ademhaling bleef versneld. Ze wilde wel weglopen, maar verscheurd door verwarring, de brutaliteit van de man voor haar, de gedachte dat ze hier nog steeds kwam voor een sollicitatie en de nieuwsgierigheid naar zichzelf in een portret zorgden ervoor dat ze bleef zitten. Maar haar spieren bleven gespannen en de rust die ze eerder voelde, keerde niet terug. Het duurde gelukkig niet lang, sneller dan dat haar gezicht de opgewonden hitte verloor, voordat hij zei dat hij klaar was.

Hij veegde zijn handen af aan een doek en liep op haar toe om haar overeind te helpen. "Dank je Julia, je hebt me gered vandaag en ik ben je dankbaar. Het model waar ik op wachtte is niet op komen dagen, maar ik had geen betere vrouw kunnen wensen. Sta me toe je iets aan te bieden."

Maar Julia vond dat ze nu wel lang genoeg had gewacht. "Dank je, maar ik ben hier nu al een tijdje en ik wil graag Duron ontmoeten. Ik heb met hem afgesproken, een paar dagen geleden, voor mijn sollicitatie."

Bij zo'n praktische vraag leek de schilder even van zijn stuk gebracht. Hij zocht om zich heen, reikte achter zijn kwasten en pakte zijn telefoon. "Ik bel hem even, hij was onderweg naar hier. Maar laat me ook even voor wat te drinken en te eten zorgen. Dat had ik al veel eerder moeten doen. Je ziet eruit of je wel iets kan gebruiken."

Amoux had de serre nog niet verlaten, of Julia kon haar nieuwsgierigheid niet meer bedwingen en liep naar het schilderij. Ze zoog haar adem in, toen ze zag wat de schilder in zo'n korte tijd bereikt had. Ze keek recht in haar eigen ogen, waarin ze zelfs de kleurschakeringen van haar grote irissen van grijs, groen en blauw terug zag, omgeven door de donkere limbale ring. Een vrouw die vanaf een stoel, in een groene omgeving, diegene die het schilderij bekeek gevangen hield in een passionele blik. Alsof ze verstopt was geweest, maar nu uit de groene wereld om haar heen ontsnapte, richting de kijker. Terug kijkend naar

de ogen op het schilderij was het alsof de achtergrond verdween. Haar verleidelijke passionele blik was juist een eiland van rust.

Had ze zo naar Amoux gekeken? Geen wonder dat hij haar had gekust. Ze wist niet dat ze met zoveel verlangen een man aan kon kijken. Enigszins beschaamd sloeg ze haar handpalmen voor haar ogen en stapte weg van het doek.

Ze besloot in verdere afwachting de planten in de immense kas te bekijken. Bij de achterste ramen ontdekte ze planten die ze nog nooit eerder had gezien. Terwijl ze rond keek hoorde ze Amoux naderen, die zacht sprak tegen een andere man. Ze stopten voor het schilderij en het bleef een tijdje stil. “Julia?” riep Amoux haar. Julia vatte dat op als haar teken om tevoorschijn te komen.

Hoofdstuk 3

Nét als je besloten hebt voorlopig geen man weer te willen loop je de mooisten tegen het lijf. Hoe ironisch”, dacht Julia terwijl ze op hen afliep.

Voor de tweede keer viel ze voor Durons ogen: vrolijk, vriendelijk en helder blauw. Hij was een paar centimeter langer dan Amoux en ze kwam tot net onder zijn schouders. Dit is een man om mijn hakken bij te dragen wil ik nog iets meer van zijn gezicht willen zien behalve zijn prachtige kaaklijn, dacht Julia. Volgens een artikel op het internet over zijn hotel in Saint Tropez was hij een baron, al stond dat niet vermeld bij zijn Linked-In profiel. Het was een titel die niets meer betekende, maar nog wel werd gevoerd.

Hij was kennelijk net gearriveerd, want zijn colbert en autosleutels hield hij in zijn linkerhand. Zijn nauwsluitende overhemd paste perfect bij zijn pantalon en zijn schoenen waren vlekkeloos en modern. Zijn blonde haar was kort geknipt en goed gestyled. Hij glimlachte terwijl ze elkaar een hand gaven.

“Duron, de exploitant van dit chateau en een volle neef van Amoux”, stelde hij zich voor. “We kunnen Nederlands spreken, dat spreekt mijn familie onderling ook. Wij zijn van Franse en Nederlandse afkomst.”

Julia keek verrast naar Amoux, omdat ze met hem in het Frans had gesproken. “Ik spreek ook Nederlands”, zei hij, “Al ben ik half Frans, half Marokkaans.” Hij had een Frans accent, in tegenstelling tot Duron, die vrijwel accentloos Nederlands sprak.

Duron nam hen mee naar de grote keuken, die aangrenzend aan de serre in de onderste etage van de oude toren was. De ronde keuken was een mix van middeleeuwse restanten en moderne toevoegingen. Aan de dikke muren waren nog delen van de oude keuken te zien en in de grote oude haard hing een zware zwarte kookpot aan een haak. Losstaand in de grote ruimte stond een moderne houten keuken in een L-vorm en in de overgebleven ruimte een langwerpige boerentafel. Een groot stalen raam bracht licht vanaf de voorzijde van het chateau naar binnen. Oud en nieuw smolten in de deze keuken prachtig samen en een zucht van bewondering ontsnapte aan Julia’s lippen.

Ze namen plaats aan de tafel en Amoux zorgde voor wijn en tapas. Duron vroeg naar haar reis en Julia vertelde dat ze in één lange rit naar het chateau was gekomen. “Dan zal je wel moe zijn, want dat is tien, elf uur rijden?” Ze knikte bevestigend, de waarheid verhullend.

“Ik stel voor dat we eerst de koe bij de horens pakken en de vacature nog eens doornemen. Dan kunnen we daarna ontspannen”, stelde Duron voor.

Duron vertelde dat zij beiden op het chateau woonden. Ze zaten erg verlegen om hulp in het chateau en waren al een tijdje op zoek naar een geschikte gastvrouw.

“Het is geen reguliere baan”, zei Duron. "Je komt op het chateau te wonen en je krijgt een zeer gevarieerd aanbod van werk. Het is geen negen tot vijf-baan en we verwachten dat je hier zoveel mogelijk bent en meehelpt. Mijn neven en ik zijn te druk om goed op het huis te letten en om onze gasten te ontvangen."

Hij pakte drie proefdrukken van brochures vanaf het aanrecht en gaf die aan haar. Er was een brochure over de geschiedenis van het chateau en de wijn die het chateau produceerde, gevuld met sfeerimpressies van de wijngaard en de wijnmakerij. De tweede brochure betrof Amoux, zijn werk en zijn permanente tentoonstelling in de galerij in het witte woonhuis. De derde brochure vertelde over de mogelijkheid om te overnachten op het chateau in de kamers van het gastenverblijf, dat ook in het witte woonhuis was.

“We hebben alles eigenlijk al besproken in ons Skype-gesprek. Ik heb deze brochures pas laten maken, nadat het witte woonhuis was verbouwd tot gastenhuis en galerie. Maar ik heb zelf geen tijd om gasten te ontvangen en mijn neven ook niet. Ik reis op en neer tussen het chateau en ons hotel in Saint Tropez. Ik manage ons hotel daar en ben het grootste deel van mijn tijd dus daar. En ik ben bezig met het opzetten van een tweede hotel in Cannes. Je ziet me hier dus niet zo vaak."

“Wat ik van je begreep, is dat het gastenverblijf kamers biedt als bed and breakfast en dat het andere woongedeelte jullie woning is”, zei Julia.

“Klopt. Het gastenverblijf is het witte gedeelte van het chateau dat je hebt gezien aan de andere zijde van het poorthuis. Corinne, onze schoonmaakster, zorgt voor de was en het schoonmaakwerk, maar de organisatie, de boekingen en het ontvangen van de gasten is aan jou. Het zijn luxe kamers en ze zijn niet goedkoop, dus de mensen verwachten wel wat."

Julia nam voorzichtig een slok van haar rode wijn, die verrukkelijk was.

“Amoux heeft een galerie op de benedenverdieping van het gastenhuis en een atelier op de zolder." Amoux hief zijn glas in een bevestigend gebaar.

“Jij mag de mensen rondleiden in de galerie en helpen bij de verkoop van de reproducties die er hangen. Zijn originele werk wordt via een galerie in Parijs verkocht. Zijn fans willen vaak ook Amoux zelf zien, omdat ze weten dat hij hier woont. Maar dat mag je weigeren. Bovendien is Amoux ook vaak in Parijs, waar hij een atelier deelt met een vriend.”

“Dat is James en je krijgt hem vast wel eens te zien”. Amoux nam het hier over. “Je hebt gezien dat ik schilder, en dat is wat ik het liefste doe. Soms krijg ik daar een opdracht voor en ben ik er maanden mee bezig. Maar ik ben vooral bekend vanwege mijn andere werk. Ik film en fotografeer en combineer mijn fotowerk met schilderkunst. Ik krijg ook vaak opdrachten daarvoor.” Hij noemde een paar bedrijven en artiesten. “Ik ga naar hen toe of zij bezoeken mij hier of in mijn atelier in Parijs.” Hij stond op en pakte een cd-doosje en een poster uit een kast en legde die voor haar neer.

“Dit zijn de laatste dingen die ik commercieel gemaakt heb. Ik heb natuurlijk mensen die zorgen voor de promotie en verkoop voor mijn werk. Maar er is niemand hier aanwezig op het chateau, voor het geval er mensen voor mij langskomen. Het gebeurt niet vaak dat ik iemand hier uitnodig. Maar er komen wel regelmatig fans langs. En die mag je naar de galerie sturen.”

Julia was onder de indruk van de spullen die hij voor haar had neergelegd. Ze herkende nu zijn stijl van de reclamecampagne van een bekend kledingmerk en ineens besepte ze verrast dat ze zijn naam daarvan kende. Ze had een documentaire gezien over de verandering van het imago van het bedrijf en hun kledingstijl en de invloed van de kunst van Amoux daarop.

“En dan hebben we nog onze neef Sylvain, onze wijnboer”, vervolgde Duron. “Ook voor de wijn komen er regelmatig toeristen en handelaren langs. Soms op afspraak. Maar tijdens de schoolvakanties zijn er regelmatig spontane bezoekers. Je derde taak betreft het verzorgen van de proeverijen en de verkoop van de wijn, in de wijnkelder onder het gastenhuis. Maar daar zal Sylvain je te zijner tijd zelf wel in thuis maken.”

Hij schoof de fles op tafel naar haar toe. Ze zag nu dat ze wijn van het chateau zelf dronk. Gelukkig is hij lekker, dacht ze. Een product verkopen waar ze niet achter stond, dat zou ze niet kunnen.

“Verder houdt je het chateau draaiende. Je behandelt de post, doet de administratie van het chateau en je stuurt de schoonmaakster en de tuinman aan.”

Julia was weer even enthousiast als na het skype-gesprek met Duron. Het klonk als een drukke, maar zeer afwisselende baan, waar ze veel zin in had. Als ze wilde, zou ze onmisbaar kunnen worden voor het chateau en zou ze zich hier echt thuis kunnen voelen.

“En waar ik je nog niet over heb verteld is het jaarlijkse druivenoogstfeest. We hebben er de mensen voor om daaraan mee te helpen, want dat is ieder jaar. Maar we missen een centrale figuur, een spin in het web. Een gastvrouw, die alles regelt.”